

Kicin, dnia 16 kwietnia 2015 r.

Do: Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Poznaniu
Wydział IV
ul. Ratajczaka 10/12
61-815 Poznań

Za pośrednictwem: Samorządowe Kolegium
Odwoławcze w Poznaniu
Al. Niepodległości 16/18
61-713 Poznań

Organ: Samorządowe Kolegium
Odwoławcze w Poznaniu
Al. Niepodległości 16/18
61-713 Poznań

Skarżący: Stowarzyszenie Na Rzecz
Zrównoważonego Rozwoju
Kicina i Okolic „LEN”
Kicin ul. Szkolna 3
62-004 Czerwonak

Strony: BROS sp.j. B.P.Miranowcy;
Alfred Ciesielski, Agnieszka
Bobak, Zofia Bobak, Jan Bobak,
Andrzej Kawczyński, Regina
Kawczyńska, Barbara Bobak,
Krzysztof Ciesielski, Andrzej
Wolniewicz, Katarzyna Alade,
Iwona Żylińska, Jacek Żyliński,
Alicja Sypniewska-Ciesielska,
Małgorzata Zielińska, Florian
Zieliński, Ewa Kolasińska,
Burmistrz Miasta i Gminy
Swarzędz

Sygn. skarżonej decyzji: **SKO.OŚ.405.245.2014**

(brak wartości przedmiotu sporu)

SKARGA

na decyzję z dnia 27 lutego 2015 r. Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu utrzymującą w całości w mocy decyzję Burmistrza Miasta i Gminy Swarzędz z dnia 12 maja 2014 r. znak: ROS.6220.1.2012.80 określającą środowiskowe uwarunkowania dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowo-produkcyjnej z częścią biurową na terenie działek 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45 w Janikowie, gmina Swarzędz.

Na podstawie art. 50 §1, art. 52 § 1, art. 53 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270 ze zm. - zwana dalej p.p.s.a.) zaskarżam decyzję w całości i wnoszę:

1. na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w związku z przyczynami określonymi w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji, ewentualnie o
2. uchylenie zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji;
3. na podstawie art. 61 § 2 pkt 1 p.p.s.a. o wstrzymanie przez organ wykonania w całości zaskarżonej decyzji,
4. na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. o wydanie postanowienia o wstrzymaniu wykonania w całości zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji, albowiem zachodzi niebezpieczeństwo spowodowania trudnych do odwrócenia skutków,
5. na podstawie art. 106 par. 3 p.p.s.a. o dopuszczenie uzupełniającego dowodu z dokumentów: „Opinii naukowej dotyczącej szkodliwego oddziaływania związków chemicznych-toksycznych w planowanej inwestycji firmy Bros na terenie otuliny Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka w miejscowości Janikowo” sporządzonej przez prof. zw. dr hab. Jerzego Siepaka oraz odpowiedzi z dnia 15 maja 2012 r. Dyrektora Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Wielkopolskiego, w związku z błędnym ustaleniem przez organ II instancji (wyrażony na str. 7 decyzji), że w toku sprawy nie pojawiły się żadne argumenty, które uprawdopodobniłyby negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a które to dokumenty były przedstawiane przez stronę społeczną m.in. w trakcie zorganizowanych przez organ I instancji otwartych rozpraw administracyjnych,
6. zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania podług norm przepisanych.

Powyższej decyzji zarzucam naruszenie m.in.:

- 1) art. 6, art. 7 i art. 8, art. 9 i art. 77 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (zwanej dalej k.p.a.) w związku z art. 63 § 2 i § 3 oraz art. 64 § 2 k.p.a., albowiem **wniosek w sprawie wydania decyzji administracyjnej o środowiskowych uwarunkowaniach nie czynił zadość wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, gdyż podanie nie zostało podpisane przez wnoszącego, lecz przez inną osobę, która nie została**

wskazana we wniosku jako pełnomocnik strony, i która nie przedstawiła ewentualnego udzielonego przez stronę pełnomocnictwa. Jednocześnie wskazać należy, że w podaniu wskazano nazwę podmiotu nieistniejącego, gdyż nie istnieje podmiot o nazwie „Bros sp.j” z adresem siedziby przy ul. Karpiej 24 w Poznaniu (nadmienić należy, że przy ul. Karpiej w Poznaniu siedzibę ma podmiot o firmie „Bros sp. z o.o.”). Organ I instancji nie wezwał wnoszącego do usunięcia przedmiotowych braków, a następnie wydał decyzję, co stanowi istotne naruszenie przepisów art. 63 § 3 i art. 64 § 2 k.p.a. Organ II instancji dokonał natomiast błędnego ustalenia stanu faktycznego wskazując w uzasadnieniu na stronie 9, że wniosek złożony został przez pełnomocnika strony, a pełnomocnictwo w tym zakresie złożone zostało w późniejszym toku postępowania. Przeczy temu treść wniosku, w której brakuje wskazania, że wnoszącym jest pełnomocnik – w nagłówku wniosku wypełnione zostały pola wskazujące imię i nazwisko/nazwę inwestora wraz z adresem i numerem kontaktowym, a pozostawiono puste miejsca w polu wskazanym do wpisania imienia i nazwiska pełnomocnika wraz z upoważnieniem i opłatą skarbową oraz adresem i numerem telefonu kontaktowego, jednocześnie na wniosku obok pieczęci firmowej widnieje imienna pieczęć pana Piotra Miranowskiego, wskazująca, że to on złożył wniosek. Z dokumentacji sprawy, w szczególności innych pism kierowanych do organu przez stronę, w tym upoważnieniu wystawionym z dnia 30 sierpnia 2013 roku przez pana Piotra Miranowskiego wynika, że nieczytelna parafka złożona na wniosku o wydanie decyzji nie jest własnoręcznym podpisem pana Piotra Miranowskiego. Podpis osoby trzeciej (Beaty Plekan) obok pieczęćki „Piotr Miranowski” można uznać za fałszerstwo i próbę wprowadzenia organu w błąd co do tożsamości osoby podpisującej wniosek.

- 2) art. 110 k.p.a. w związku z art. 3 ust. 1 pkt 13 i art. 72 ust. 1 pkt 1, ust. 2-3, ust. 4 i w szczególności ust. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, gdyż **dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach**, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej, co oznacza, że postępowanie było bezprzedmiotowe w całości w momencie złożenia wniosku (pomijając zarzut określony w pkt. 1 niniejszego odwołania).
- 3) art. 72 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w związku z art. 3 pkt. 1, 2, 6, 7, 7a, 12 oraz art. 71 ust. 1 pkt 2 i pkt 6.1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.

Prawo budowlane i w związku z art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż – pomijając zarzuty określone w pkt. 1 i pkt. 2 niniejszego odwołania – **organ powinien był wydać decyzję o umorzeniu postępowania, albowiem stało się ono bezprzedmiotowe w całości w momencie uprawomocnienia decyzji nr 978/12 wydanej przez Starostę Poznańskiego w dniu 2 marca 2012 r. zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę:** budynku hali magazynowej z częścią socjalno-biurową (kategoria XVII), zbiornika retencyjno-p.poż, z drogami wewnętrznymi, placami, parkingami i infrastrukturą na terenie działek położonych w Janikowie przy ulicy Swarzędzkiej, gmina Swarzędz nr ewidencyjny gruntów Swarzędz; Janikowo; dz. 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45 (kopia decyzji znajduje się w aktach sprawy).

- 4) art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż **organ II instancji wydając decyzję nie wziął pod uwagę, że w dacie jej wydania dla terenu, na którym planowana jest inwestycja będąca przedmiotem wydanej decyzji, nie obowiązują zapisy uchwały Rady Miejskiej w Swarzędzu z dnia 24 października 2001 r. nr XXXVIII/448/2001 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, albowiem wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 5 grudnia 2014 r. stwierdzono nieważność przedmiotowej uchwały oraz określono, że zaskarżona uchwała nie może być wykonana.** Organ powinien był rozważyć i ująć w uzasadnieniu decyzji wpływ braku uchylonych zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na merytoryczne rozstrzygnięcie decyzji z dnia 12 maja 2014 r., czego nie uczynił.
- 5) art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż organy administracji publicznej w toku postępowania z urzędu lub na wniosek stron nie podjęły wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.
- 6) art. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż organy nie prowadziły postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, art. 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż organ prowadzący postępowanie nienależycie i niewyczerpująco informował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które miały wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego oraz art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż organ prowadzący postępowanie nie zapewnił stronom (w szczególności stronie społecznej) czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

- 7) art. 77 § 1 i art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, gdyż organ prowadzący postępowanie jak i organy uzgadniające i opiniujące w trybie art. 77 i art. 78 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie zebrały i nie rozpatrzyły w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego.
- 8) art. 3 ust. 1 pkt 13) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), w związku z przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie ze zmianami wchodzącymi w życie z dniem 1 sierpnia 2013 r., ze względu na błędną kwalifikację przedsięwzięcia.
- 9) art. 4 ust. 1 i 2 w związku z art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Kicina i Okolic „LEN” uczestniczy na prawach strony w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia w trybie art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Ad. 1.

W dniu 4 stycznia 2012 roku do Burmistrza Miasta i Gminy Swarzędz wpłynął wniosek inwestora BROS Sp.j. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowo-produkcyjnej z częścią biurową, na terenie działek o numerach ewidencyjnych 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45 w Janikowie, gmina Swarzędz, niezbędnej przed uzyskaniem pozwolenia na budowę. Pod wnioskiem znajdują się pieczętki: imienna Piotra Miranowskiego oraz firmowa BROS Sp.j. Na wniosku nie widnieje podpis Piotra Miranowskiego, lecz „parafa” Beaty Plekan. Dla porównania podpisów („paraf”) pana Piotra Miranowskiego oraz pani Beaty Plekan można sięgnąć do dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, m.in. upoważnień wydanych przez Piotra Miranowskiego pod datą 30 sierpnia 2012 lub 22 stycznia 2013 r., czy dokumentów podpisanych przez panią Beatę Plekan. Zgodnie z zasadą określoną w art. 63 § 1 i § 3 KPA, podania powinny być złożone pisemnie i podpisane przez wnoszącego. Zgodnie z art. 78 § 1 Kodeksu cywilnego, do zachowania

pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie **własnoręcznego podpisu** na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Złożony na wniosku podpis, nie jest własnoręcznym podpisem pana Piotra Miranowskiego. Organ prowadzący powinien zatem na podstawie art. 64 § 2 wezwać wnoszącego do usunięcia braków (czyli złożenia własnoręcznego podpisu przez pana Piotra Miranowskiego), czego nie uczynił, lecz wszczął postępowanie, a następnie wydał decyzję.

Wymagania formalne, jakie musi spełniać strona, by jej czynność procesowa - podanie - spowodowała skutek prawny, reguluje art. 63 k.p.a. Kodeks w zakresie formy i treści podania przyjmuje co prawda zasadę ograniczonego formalizmu, jednakże zasada ta nie oznacza całkowitego odstąpienia od wymagań formalnych co do formy. Przestrzeganie tych ograniczonych wymagań formalnych i ustalenie przez organ administracji publicznej, czy czynność procesowa - np. wniosek o wszczęcie postępowania wypełnia je, ma podstawowe znaczenie dla ochrony interesu prawnego strony. Zgodnie z art. 63 § 3 k.p.a. podanie wniesione pisemnie (...) powinno być podpisane przez wnoszącego. **Podpis jest zatem niezbędnym elementem podania. Podpis wskazuje bowiem osobę wnoszącego i pozwala zidentyfikować, czy podanie pochodzi od podmiotu uprawnionego. Nie ulega wątpliwości, że podpis musi być podpisem własnoręcznym. Brak podpisu osoby wnoszącej podanie, jeśli nie zostanie usunięty poprzez wezwanie do usunięcia braków, uniemożliwia wywołanie skutków prawnych wniesionego podania, tj. w przypadku podania o wszczęcie postępowania powoduje niemożność jego rozpoznania przez organ administracji i w konsekwencji pozostawienie bez rozpatrzenia.**

W niniejszej sprawie, podanie o wszczęcie postępowania nie zostało podpisane przez Piotra Miranowskiego wskazanego w treści wniosku jako osoba wnosząca podanie, gdyż „parafa” widniejąca na pieczętce BROS i obok pieczętki „Piotr Miranowski” nie należy do Piotra Miranowskiego, lecz osoby trzeciej – Beaty Plekan. Złożenie własnoręcznego podpisu stanowi gwarant, że wniosek pochodzi od osoby wskazanej jako wnioskodawca i jednocześnie pozwala na weryfikację powyższego. Podpis winien zostać zatem złożony w taki sposób, aby umożliwiał identyfikację autora. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że dopuszczalne jest złożenie podpisu w wersji skróconej – np. samym nazwiskiem, jednocześnie postuluje się jednak, że "własnoręczny podpis powinien nosić indywidualne cechy, utrudniające podrobienie, ale i powtarzalne, pozwalające odróżnić go od innych. Zaznaczenie liter powinno umożliwić utożsamienie z nazwiskiem podpisującego, nie wystarczy więc nieczytelna parafa, samo imię lub inicjały" (K. Kołakowski (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. I, red. K. Piasecki, s. 492-493).

W tej sytuacji obowiązkiem organu I instancji było wezwanie wnoszącej podanie do usunięcia braku w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieusunięcie braku spowoduje pozostawienia podania bez rozpoznania (art. 64 § 2 k.p.a.). W postępowaniu administracyjnym zasadą jest, że strona, która składa pismo zobowiązana jest je w prawidłowy sposób podpisać (art. 63 § 3 KPA), a braki w tym zakresie uniemożliwiają

nadanie pismu biegu. Jeżeli pismo nie czyni zadość wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania (art. 64 § 2 KPA) – *vide*: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 lutego 2012 r. II OSK 2261/10.

Obowiązków powyższych organ I instancji nie dopełnił, wydając decyzję rozstrzygającą wniosek. Uchybienia tego nie dostrzegł również organ II instancji, który dokonał błędnej oceny, iż wniosek nie został złożony przez stronę, lecz przez pełnomocnika. Trudno podzielić takie stanowisko, albowiem w formularzu wniosku nie został wskazany pełnomocnik z imienia, nazwiska oraz adresu, jednocześnie do wniosku nie zostało dołączone pełnomocnictwo. Takie postępowanie organów pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią art. 63 § 3 i art. 64 § 2 k.p.a., a co za tym idzie musi być uznane za rażące naruszenie tych przepisów, dające podstawę do stwierdzenia nieważności postanowienia na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Organy administracji publicznej nie mogą w sposób wybiórczy traktować przepisów procedury administracyjnej, przyznając im różną rangę i pomijając niektóre, jako uznane za mniej istotne.

Z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, wskazuję się, że złożone w toku postępowania przed I instancją pełnomocnictwo w żaden sposób nie może konwalidować braku formalnego wniosku. Z zakresu pełnomocnictwa nie wynika ani upoważnienie do wniesienia wniosku, ani też nie potwierdzono żadnych czynności dokonanych przez rzekomego pełnomocnika przed datą złożenia upoważnienia (tj. przed 30 sierpnia 2012 r.). Organy obu instancji zaniechały więc prawidłowej oceny zakresu udzielonego w toku postępowania pełnomocnictwa.

Na potwierdzenie powyższego, warto także nadmienić, że organ II instancji wskazał jednocześnie, że organ I instancji winien kwestię pełnomocnictwa zbadać już w momencie złożenia wniosku i w przypadku jego braku, wezwać stronę do uzupełnienia tego braku, czego organ ewidentnie nie uczynił z niezrozumiałych powodów.

Biorąc pod uwagę powyższe, w myśl art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na decyzję lub postanowienie stwierdza nieważność decyzji lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przyczyny określone w art. 156 k.p.a. lub w innych przepisach.

Warto też wskazać, że błędne jest ustalenie organu II instancji dotyczące kwestii przedłożenia pełnomocnictwa. Złożone w aktach sprawy pełnomocnictwo z dnia 30 sierpnia 2012 r. dla pani Beaty Plekan nie było konsekwencją formalnego wezwania przez organ do usunięcia braków formalnych wniosku przez wnoszącego wniosek (czyli w trybie art. 64 § 2 k.p.a.), lecz było „zwykłym” umocowaniem pani Beaty Plekan do reprezentowania Piotra Miranowskiego w toczącym się już – po złożeniu wniosku – postępowaniu (jak wskazano powyżej nieskutecznie zainicjowanym). Z treści udzielonego upoważnienia wynika, że pełnomocnictwo nie było udzielone w celu złożenia wniosku,

lecz w celu „występowania w imieniu firmy BROS (...) przed Urzędem Miasta i Gminy Swarzędz we wszystkich czynnościach **w sprawie dotyczącej wniosku** o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (...)”. Z powyższego wynika, że pełnomocnictwo było udzielone *ex ante*, a nie *ex post*, a zatem nie było udzielone w celu złożenia samego wniosku, lecz w sprawach dotyczących wniosku po jego złożeniu. Bezsprzecznym jest także, że w aktach sprawy nie znajduje się pełnomocnictwo dla pani Beaty Plekan, podpisane **z datą poprzedzającą złożenie wniosku** przez osobę, która zgodnie z zapisami w KRS jest upoważniona do reprezentowania spółki Bros Sp.J. Świadczy o tym też oświadczenie pani Joanny Sonnak (prowadzącej postępowanie ze strony Urzędu Miasta i Gminy Swarzędz) złożone stronie społecznej w dniu 2 czerwca 2014 r.

Poza powyższym warto także wskazać, że w aktach sprawy nie znajduje się dokument wskazujący, że Piotr Miranowski jest umocowany do udzielenia pełnomocnictwa pani Beacie Plekan, czyli odpis z Krajowego Rejestru Sądowego. W wyroku NSA w Warszawie z dnia 6 września 2001 r., V SAB 315/00, M. Praw. 2002, nr 12, poz. 564, z glosą E. Łętowskiej, przyjęto, że: "Przewidziany w § 3 art. 33 k.p.a. wymóg "uwiarygodnienia" dotyczy odpisu pełnomocnictwa, a nie poświadczenia własnoręczności podpisu mocodawcy na oryginale pełnomocnictwa". Aby wykazać, że pełnomocnik został ustanowiony dla strony, niezbędne jest okazanie dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnictwa. Pełnomocnik jest umocowany do działania w postępowaniu administracyjnym **z chwilą, gdy organ prowadzący postępowanie został o tym powiadomiony zgodnie z art. 33 § 2**. Umocowanie zgodnie z obowiązującą w postępowaniu administracyjnym **zasadą pisemności** (art. 14 § 1 k.p.a.) **musi znaleźć odzwierciedlenie w aktach sprawy**. Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 24 czerwca 2008 r., II OSK 704/07, LEX nr 486490: "wykazanie przez pełnomocnika procesowego umocowania do reprezentowania strony będącej osobą prawną, wymaga złożenia nie tylko dokumentu pełnomocnictwa podpisanego przez osoby działające w imieniu tej osoby prawnej, ale także dokumentu potwierdzającego umocowanie tych osób do działania w imieniu tejże osoby prawnej. Właściwym dokumentem do wykazania, że organ osoby prawnej, jaką w sprawie jest Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest umocowany do udzielenia pełnomocnictwa procesowego, stanowi odpis z Krajowego Rejestru Sądowego aktualny w dniu udzielenia pełnomocnictwa".

Wykazanie przez pełnomocnika procesowego umocowania do reprezentowania strony będącej osobą prawną, wymaga złożenia nie tylko dokumentu pełnomocnictwa podpisanego przez osoby działające w imieniu tej osoby prawnej, ale także dokumentu potwierdzającego umocowanie tych osób do działania w imieniu tejże osoby prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., sygn. akt I CZ 8/06, OSP 2006, nr 12, poz. 141; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2006 r., sygn. akt III CZP 14/06, OSP 2006, nr 12, poz. 140; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja

2006 r., sygn. akt II SZ 2/06, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., sygn. akt I PK 124/06, Monitor Prawa Pracy 2007, nr 5, poz. 256).

Jeżeli pełnomocnictwo nie zostało formalnie doręczone organowi, a pełnomocnik podjął czynności w postępowaniu, to na organie prowadzącym postępowanie spoczywa obowiązek wystosowania wezwania do usunięcia braku formalnego w zakresie czynności ustanowienia pełnomocnika (w trybie art. 64 § 2 k.p.a.). Również niedoręczenie pełnomocnictwa przy podaniu o wszczęcie postępowania powinno być traktowane jako jeden z braków, o którym mowa wyżej (wyr. NSA z dnia 14 stycznia 1993 r., II SA 1308/92, niepubl., zamieszczony (w:) Kodeks postępowania administracyjnego z orzecznictwem NSA..., s. 156). Dopuszczenie w przewodzie administracyjnym do zastępstwa strony pełnomocnika należycie niewylegitymowanego stanowi wadliwość postępowania (wyr. NSA z dnia 19 czerwca 1998 r., I SA/Lu 641/97).

Ad. 2.

Zgodnie z art. 72 ust. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Definicja „przedsięwzięcia” znajduje się w art. 3 ust. 1 pkt 13 ww. ustawy. Zgodnie z nią: ilekroć w ustawie jest mowa o przedsięwzięciu - rozumie się przez to **zamierzenie budowlane** lub **inną ingerencję w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu**, w tym również na wydobywaniu kopalin; **przedsięwzięcia powiązane technologicznie kwalifikuje się jako jedno przedsięwzięcie**, także jeżeli są one realizowane przez różne podmioty. Jest to implementacja przepisów znajdujących się w Artykule 1 ust. 2a Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U.UE.L.2012.26.1), w której definicja "**przedsięwzięcie**" oznacza:

- **wykonanie prac budowlanych lub innych instalacji lub systemów,**
- **inne interwencje w otoczeniu naturalnym i krajobrazie, włącznie z wydobywaniem zasobów mineralnych.**

Zgodnie z ust. 2c ww. Dyrektywy pojęcie "**zezwole nie na inwestycję**" oznacza decyzję właściwego organu lub organów, na podstawie której wykonawca otrzymuje **prawo do wykonania przedsięwzięcia**. Zgodnie natomiast z ust. 2b, pojęcie "**wykonawca**" oznacza ubiegającego się o zezwolenie na prywatne przedsięwzięcie lub organ publiczny, który inicjuje przedsięwzięcie. W niniejszej sprawie ewidentnie „wykonawcą” jest podmiot Bros Sp.j., który uzyskując decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 4 listopada 2011 roku i w konsekwencji decyzję nr 978/12 z 2 marca 2012 roku zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę, występował do organów publicznych z wnioskiem o przyznanie prawa (czyli zezwolenia na inwestycję) do

wykonania **przedsięwzięcia** polegającego na budowie budynku wraz z przynależnościami na działkach o numerach ewidencyjnych 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45 w Janikowie, gmina Swarzędz.

Potwierdzenie powyższego (czyli uznania, że budowa hali w wersji magazynowej oraz budowa hali w wersji magazynowo-produkcyjnej powinny być traktowane jako jedno przedsięwzięcie w dwóch różnych wariantach) ewidentnie wynika z kart informacyjnych przedsięwzięcia złożonych zarówno do wniosku z dnia 5 lipca 2011 roku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowej (...) oraz wniosku z dnia 4 stycznia 2012 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowo-produkcyjnej (...), jak i z przygotowanego przez inwestora raportu środowiskowego wraz z aneksami i wypowiedziami pełnomocników inwestora obecnych na rozprawach administracyjnych. Z danych zgromadzonych w aktach wynika więc ewidentnie, że wersja hali w wariantcie magazynowo-produkcyjnym jest wyłącznie wariantem alternatywnym tego samego przedsięwzięcia, do którego inwestor uzyskał w dniu 4 listopada 2011 roku decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Błędny jest ustalenie dokonane przez organ II instancji (str. 9 decyzji), że przedsięwzięcie polegające na budowie hali magazynowej, o którym mowa w decyzji z dnia 4 listopada 2011 r. znak ROS.6220.15.2011 jest innym przedsięwzięciem (w rozumieniu ustawy), niż przedsięwzięcie objęte niniejszym postępowaniem. Wynika to chociażby z klasyfikacji dokonanej przez organ wydający decyzje (z dnia 4 listopada 2011 r. oraz z dnia 12 maja 2014 r.), wskazującej, że jedno jak i drugie zamierzenie budowlane to przedsięwzięcie określone w § 3 ust. 1 pkt 52 lit. a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r.. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Organ II instancji sam przyznał, że „w trakcie przeprowadzania oceny oddziaływania bierze się pod uwagę kompleksowo całe planowane przedsięwzięcie i jego oddziaływania” (str. 12), w tym przypadku powstanie hali w wariantcie magazynowo-produkcyjnym, jak i wyłącznie magazynowym będzie miało identyczne skutki dla środowiska i otoczenia, co jest przedmiotem postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej.

Poza powyższym, warto wskazać, że błędne ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie, a jednocześnie nie podjęcie niektórych czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego przejawia się w całkowitym pominięciu przez organ I, jak i II instancji faktu, że projekt zagospodarowania terenu przedstawiony przez inwestora w trakcie postępowania nie jest projektem dla hali w wersji magazynowo-produkcyjnej, lecz hali w wersji magazynowej. Jak widać sam inwestor traktuje inwestycję jako jedno przedsięwzięcie, przygotowując tą samą dokumentację dla obydwu wariantów. Pomijając powyższe, organy powinny były wystąpić o przedstawienie projektu zagospodarowania terenu dla wnioskowanego wariantu hali, czyli wersji magazynowo-produkcyjnej. Trudno uznać, że ustalenia dokonane przez organ I i II instancji dotyczące stwierdzenia, czy hala

w wariancie magazynowym i w wariancie magazynowo-produkcyjnym to to samo przedsięwzięcie spełniały warunek dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, skoro organy nie zwróciły nawet uwagi, że w aktach sprawy w postępowaniu dotyczącym hali magazynowo-produkcyjnej nie znajduje się projekt zagospodarowania terenu dla hali w wersji magazynowo-produkcyjnej, lecz wersji magazynowej. Trudno ustalić, czy mogło to mieć wpływ na wynik postępowania, jednakże na pewno stanowi to naruszenie norm określonych w art. 6, art. 7 i art. 8 k.p.a.

Warto też nadmienić, że trudno dać wiarę, aby organ I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w zakresie spełnienia wymogu stwierdzenia zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko), jeżeli organ I instancji opierał się na niewłaściwym dokumencie projektu zagospodarowania terenu dla hali magazynowo-produkcyjnej. Nie sposób wykluczyć, czy brak takiej dokumentacji mógł mieć wpływ na wynik postępowania, i podobnie jak powyżej, stanowi to naruszenie norm określonych w art. 6, art. 7 i art. 8 k.p.a.

Organ II instancji wskazał, że „organy administracji muszą się opierać na danych przedstawionych przez inwestora”. Zapewne tak, ale zgodnie z art. 7 k.p.a. organ z urzędu lub na wniosek stron podejmuje wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, czego organ w tym przypadku nie zrobił.

W momencie wydawania decyzji II instancji obiekt fizycznie istniał (bez pozwolenia na użytkowanie), co oznacza, że organ powinien był wziąć pod uwagę obecny w dniu wydawania decyzji stan środowiska, a nie stan sprzed momentu rozpoczęcia realizacji inwestycji. Wszelkie ustalenia znajdujące się w raporcie dotyczące stanu środowiska były zatem nieaktualne w momencie wydawania decyzji przez organ II instancji.

Wskazać należy, że w momencie składania wniosku o wydanie decyzji (tj. w dacie 4 stycznia 2012 r.) oraz w dacie wydania decyzji (tj. w dniu 12 maja 2014 r.) nie upłynął termin wskazany w art. 72 ust. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie. Biorąc zatem pod uwagę, iż **dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, a decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach (ROS.6220.15.2011) dla przedsięwzięcia polegającego na budowie hali magazynowej wydana w dniu 4 listopada 2011 r. jest prawomocna, przedmiotowe postępowanie powinno zostać umorzone w trybie art. 105 KPA, gdyż było bezprzedmiotowe.**

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego zachodzi wówczas, kiedy w obrocie prawnym znajduje się wydana wcześniej ostateczna decyzja rozstrzygająca sprawę. Obowiązkiem organu jest umorzenie wszczętego po raz kolejny postępowania. Dopiero

bowiem wyeliminowanie takiego wcześniejszego rozstrzygnięcia z obrotu prawnego w odpowiednim trybie prawnym pozwoliłoby na ponowne przeprowadzenie postępowania i wydanie decyzji co do istoty. W przeciwnym wypadku doszłoby do ponownego rozstrzygnięcia w tej samej sprawie administracyjnej, a to stanowiłoby niedopuszczalne w sensie prawnym działanie organów administracji – *vide*: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 21 listopada 2012 r. II SA/Kr 1347/12.

Z bezprzedmiotowością postępowania administracyjnego mamy do czynienia, gdy przyznanie określonego uprawnienia stało się zbędne lub organ administracji stwierdził oczywisty brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Wskazany brak podstaw prawnych i faktycznych rozstrzygnięcia ma miejsce w szczególności, gdy postępowanie dotyczy sprawy poprzednio już rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Kolejna decyzja w tej samej sprawie dotknięta byłaby kwalifikowaną wadą stanowiącą podstawę do stwierdzenia jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 KPA. Użycie przez ustawodawcę w art. 105 § 1 KPA terminu "wydaje", oznacza że wydanie decyzji o umorzeniu postępowania jest - także w przypadku bezprzedmiotowości postępowania z powodu zaistnienia powagi rzeczy osądzonej – obligatoryjne – *vide*: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 25 października 2012 r. II SA/Bk 620/12.

Ad. 3.

Bezsprzecznym jest, że wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach złożony w dniu 4 stycznia 2012 r. złożony został w celu uzyskania decyzji środowiskowej przed uzyskaniem pozwolenia na budowę. Podstawą powyższego wniosku jest zapis art. 72 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), zgodnie z którym wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje **przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego, decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych oraz decyzji o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części**. Wskazać należy, że od momentu uprawomocnienia się decyzji nr 978/12 Starosty Poznańskiego, przedmiotowe postępowanie o wydanie decyzji środowiskowej stało się bezprzedmiotowe właśnie ze względu na uzyskanie pozwolenia na budowę. Organ powinien zatem postępowanie umorzyć. Zgodnie z wymienionym art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), po uzyskaniu pozwolenia na budowę, inwestor powinien wycofać złożony wniosek i złożyć nowy wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w celu uzyskania decyzji o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części - wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

Istotą sprawy o udzielenie pozwolenia na budowę jest wyrażenie przez powołany do tego organ administracji zgody na rozpoczęcie zamierzonych przez inwestora robót

budowlanych. Decyzja o pozwoleniu na budowę ma więc charakter decyzji uprawniającej inwestora do rozpoczęcia robót. Może więc dotyczyć wyłącznie przyszłych zamierzeń inwestycyjnych. Skoro zatem inwestor rozpoczął roboty budowlane - wydawanie decyzji uprawniającej do tych działań nie jest już możliwe - nie można bowiem w tej sytuacji wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie co do istoty (*vide*: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2005 r., OSK 1085/04). Z niekwestionowanych okoliczności sprawy wynika, iż w dacie wydania decyzji środowiskowej w dniu 12 maja 2014 r. przedsięwzięcie (roboty budowlane) w znacznym zakresie zostało już zrealizowane – *vide*: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2008 r. II OSK 333/07.

W momencie uprawomocnienia się decyzji nr 978/12 udzielającej pozwolenie na budowę wystąpiła zatem przesłanka do umorzenia postępowania w całości. Sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 KPA wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej, w formie decyzji administracyjnej, ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne, pozytywne czy negatywne, staje się prawnie niedopuszczalne. Gdyby przyjąć dopuszczalność wydania pozwolenia na rozbudowę po zakończeniu robót budowlanych, to elementy konieczne decyzji o pozwoleniu na budowę nie mogłyby być w niej zamieszczone, bowiem dotyczyłyby stanu, który został już zakończony, a nie który ma dopiero nastąpić. W konsekwencji oczywistym jest, że pozwolenie na budowę może być udzielone przed rozpoczęciem, a nie po zakończeniu robót budowlanych – *vide*: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2012 r. VII SA/Wa 2400/11. Skoro zatem w sprawie przedmiotowego przedsięwzięcia nie można już wydać pozwolenia na budowę, nie można także wydać decyzji środowiskowej niezbędnej przed uzyskaniem pozwolenia na budowę.

Podsumowując zarzuty z pkt. 1-3, w pełni uzasadnionym jest wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji.

Z ostrożności procesowej, poniżej zostanie przedstawione uzasadnienie do pozostałych zarzutów, określonych w pkt. 4-9.

Ad. 4.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, oraz w uzasadnieniu decyzji organu I instancji podkreślano, że planowana inwestycja zgodna jest z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. O ile na etapie wydawania decyzji przez organ I instancji powyższe stwierdzenie mogło być zasadne, o tyle w dacie orzekania przez SKO w Poznaniu miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego został już unieważniony. Wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 5 grudnia 2014 r. stwierdzono nieważność przedmiotowej uchwały oraz określono, że zaskarżona uchwała

nie może być wykonana. Organ powinien był rozważyć i ująć w uzasadnieniu decyzji wpływ braku uchylonych zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na merytoryczne rozstrzygnięcie decyzji z dnia 12 maja 2014 r., czego nie uczynił.

Wyrażona w art. 6 k.p.a. zasad praworządności wymaga, aby decyzja administracyjna została wydana stanie prawnym obowiązującym w dacie jej wydania (zasada legalizmu w postępowaniu przed organem drugiej instancji. Słusznie wskazał WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 02. 01. 2013 r., w sprawie o sygn. II SA/Sz 1165/12, że: *„Organ rozpoznający sprawę w postępowaniu odwoławczym musi orzekać na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia, a zatem – z uwzględnieniem zmian prawa, jakie nastąpiły po wydaniu decyzji w pierwszej instancji.”*. W ocenie skarżącej wydany w tut. Sądzie wyrok z dnia 5 grudnia 2014 r., unieważniający zapisy uchwały Rady Miejskiej w Swarzędzu z dnia 24 października 2001 r. nr XXXVIII/448/2001 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ma charakter po części prawokształtujący, w tym znaczeniu, że wyeliminował z obrotu prawnego zapisy wadliwej uchwały, stanowiącej prawo miejscowe. Tym samym postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych dokonywanych w sprawie.

W ostatecznym rozstrzygnięciu brak jest jakichkolwiek rozważań na temat wpływu braku zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na merytoryczne rozstrzygnięcie decyzji.

Ad. 5.

Decyzja środowiskowa wydana została z naruszeniem zasady prawdy obiektywnej (art. 7 KPA), której realizacja wymaga by organy administracji publicznej podejmowały wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jako dowolne należy traktować zatem ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony dopiero ustaleniami dokonanyymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 KPA), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 KPA), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako niezbędnego warunku wydania rozstrzygnięcia o przekonującej treści.

Przykładowo:

- organ opiniujący w trybie art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), tj. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Poznaniu wydał ostateczną opinię w dniu 18 grudnia 2013 r. na podstawie niekompletnego materiału dowodowego. Po dacie wydania opinii, inwestor dostarczył w dniu 23 grudnia 2013 r. do Urzędu Miasta i Gminy Swarzędz uzupełnienia do raportu o oddziaływaniu na środowisko,

- zawierające m.in. dane z zakresu ochrony przed hałasem. Nie uwzględnienie przedmiotowej dokumentacji mogło mieć wpływ na treść merytoryczną wydanej opinii.
- organ wydający decyzję jak i organ opiniujący i organ uzgadniający, nie wzięły pod uwagę wydanej w dniu 24 sierpnia 2011 roku przez Starostę Poznańskiego decyzji (WŚ.6341.01.66.2011.VIII) udzielającej pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód w zakresie odprowadzania oczyszczonych ścieków wód opadowych i roztopowych pochodzących z terenów utwardzonych i połaci dachowych budynków, zlokalizowanych na dz. o nr. ewid. dz. 10/10, 10/41, 10/42, 10/43, 10/45, obręb Janikowo, g. Swarzędz, poprzez szczelny zbiornik retencyjny, do ziemi, za pomocą 3 studni chłonnych i wykonanie urządzeń wodnych w postaci 3 studni chłonnych, zlokalizowanych na dz. o nr. ewid. 10/10, obręb Janikowo, gm. Swarzędz. Ustalenia znajdujące się w pozwoleniu wodnoprawnym oraz w raporcie środowiskowym, opracowanych dokumentacjach geotechnicznych i hydrogeologicznych są wzajemnie sprzeczne w zakresie m.in. budowy zbiornika retencyjnego i jego celu (wyłącznie retencyjny, a nie retencyjno-rozsączający), głębokości i rzędnej dna studni (w pozwoleniu wodnoprawnym głębokość określona została na 4 m, a w opracowaniach dostarczonych przez inwestora oraz w uzasadnieniu decyzji głębokość ta określona jest w granicach 4,7-5,4 m, co wraz z odmiennymi ustaleniami rzędnej dna studni nie pozwala na dokonanie analizy, czy zanieczyszczone zostaną wody podziemne).
 - organ prowadzący postępowanie wskazując zakres wykonania raportu środowiskowego zalecił wyłącznie przeprowadzenie analiz mających na celu uzyskanie odpowiedzi, czy oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko zawiera się wyłącznie w granicy działek będących w posiadaniu przez inwestora, w sytuacji, gdy obowiązujący wówczas miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (Uchwałą nr XXXVIII/448/2001 Rady Miejskiej w Swarzędzu z dnia 24 października 2001 r.), wprowadza ograniczenie w § 5 ust. 4 pkt 1, zgodnie z którym ewentualna uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska wywoływana przez obiekty produkcyjne, usługowe i inne nie może wykraczać poza granice terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem AG z podstawowym przeznaczeniem pod zakłady produkcyjne, rzemieślnicze, bazy, składy, magazyny. Biorąc pod uwagę powyższe, ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego nie ma możliwości ustalenia, czy uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska planowanej inwestycji będzie wykraczać poza granice terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem AG, w szczególności na tereny sąsiednie oznaczone na rysunku planu symbolem ZO z przeznaczeniem podstawowym ochrony terenów o większych spadkach. Ustalenie takie powinno mieć miejsce w związku z obowiązkiem wynikającym z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), na podstawie którego organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

- błędne ustalenia faktyczne dotyczące kwalifikacji zakładu do tzw. ZZR lub ZDR. Organ nie dokonał analizy przeliczenia materiałów znajdujących się w magazynie, lecz poprzestał na uzyskaniu informacji od inwestora dotyczących materiałów, surowców i produktów niezbędnych w procesie produkcji.
- biorąc pod uwagę zastrzeżenia strony społecznej, organ nie przychylił się do wniosku o wykonanie jednolitej wersji raportu środowiskowego, biorąc pod uwagę ilość uzupełnień, prezentujących często sprzeczne dane.

Powyższe uwagi są tylko przykładami mającymi na celu wskazać zakres naruszenia zasady określonej w art. 7 KPA.

Ad. 6.

Organy ewidentnie nie prowadziły postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Przejawem powyższego jest decyzja Zastępcy Burmistrza Miasta i Gminy Swarzędz, który na początku trzeciego terminu rozprawy administracyjnej prowadzonego z udziałem społeczeństwa zakomunikował, że będzie to ostatni termin rozprawy, gdyż burmistrz ma wrażenie, że odbywające się rozprawy administracyjne mają wyłącznie na celu przedłużenie postępowania przez stronę społeczną, co wzbudziło zrozumiały sprzeciw obywateli uczestniczących w rozprawie. Organ nie informował także strony społecznej o wydawanych postanowieniach przedłużających termin załatwienia sprawy poprzez podawaniu ww. informacji do publicznej wiadomości.

Podczas przeprowadzonych rozpraw administracyjnych organ wprowadzał obecnych na rozprawie w błąd, podając niewłaściwie informację o zawieszeniu postępowania z błędnym wskazaniem przepisów.

Ad. 7.

Organy nie zebrały i nie rozpatrzyły w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego, jednocześnie nie uzyskały odpowiedzi od inwestora na zadane przez siebie pytania i wnioski. Jednocześnie organy dokonywały ustaleń wzajemnie ze sobą sprzecznych, m.in. w postanowieniu RDOŚ w Poznaniu z dnia 27 stycznia 2014 organ uzgadniający po raz kolejny błędnie stwierdził, że „uwzględniając skalę, charakter oraz lokalizację przedmiotowego przedsięwzięcia poza obszarami objętymi ochroną”, w sytuacji gdy teren planowanej inwestycji położony jest w otulinie Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka, a zatem obszarze objętym ochroną na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Urząd Miasta i Gminy Swarzędz nie uwzględnił także wszystkich wniosków złożonych przez stronę społeczną, jednocześnie nie ustosunkował się do nich w sporządzonym uzasadnieniu do decyzji środowiskowej.

Organ nie rozpatrzył także wnikliwie zebranego w sprawie materiału dowodowego – przykładem jest m.in. sposób wyliczenia łącznej objętości zaprojektowanych zbiorników

na propan-butan, która wg organu wynosi 114 300 dm³. Skoro łącznie na terenie zakładu zaprojektowano 15 zbiorników naziemnych na gaz propan-butan o pojemności 35m³ każdy to łączna objętość wyniesie 525 000 dm³, a nie jak podaje organ w decyzji 114 300 dm³.

W uzyskanej od inwestora dokumentacji, w ustaleniach faktycznych będących podstawą przeprowadzonej analizy oddziaływania na środowisko brakuje m.in. informacji o ujęciu wody pitnej w Kicinie (jako najbliższe ujęcie wody pitnej wskazano ujęcie w miejscowości Gruszczyn), brakuje informacji o zabytkowym kościele drewnianym w Kicinie, który stanowi zabytek, a który oddalony jest ok. 1,2 km od terenu planowanej inwestycji. W dokumentacji jak i wydanej decyzji nie uwzględniono ograniczeń wynikających z art. 73 ust. 3-5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, uznając, że cały artykuł 73 nie ma zastosowania do wydawanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Biorąc pod uwagę położenie terenu inwestycji na obszarze otuliny parku krajobrazowego, jak i w niewielkiej (ok. 200 m) odległości od upraw wieloletnich (całkowicie pominięto ten fakt w zebranych materiale dowodowym) organ na podstawie pkt. (2) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko oraz na podstawie art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinien uwzględnić zasadę ostrożności oraz zasadę działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie "zanieczyszczający płaci". Zgodnie z wynikającą z art. 5 p.o.ś. zasadą kompleksowości działań w zakresie ochrony środowiska zarówno podmioty zainteresowane realizacją konkretnego przedsięwzięcia, jak i organy prowadzące takie postępowanie powinny uwzględniać zagrożenia wynikające z różnych źródeł oraz ich wzajemne oddziaływanie. Realizując tę dyrektywę, w art. 73 ust. 4 i 5 komentowanej ustawy wprowadzono rozwiązania dotyczące lokalizacji zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii (w rozumieniu art. 3 pkt 23 p.o.ś.) oraz utrzymania obiektów, o których mowa w art. 73 ust. 5. Zgodnie z powyższym, skutki w środowisku powinny być uwzględniane w możliwie najwcześniejszej fazie we wszystkich procesach planowania technicznego i podejmowania decyzji, co oznacza, że nie można dokonać uzgodnienia środowiskowego dla inwestycji określonej jako zakład stwarzający ryzyko wystąpienia awarii przemysłowej na terenie otuliny parku krajobrazowego, skoro przepis ustawy o ochronie środowiska nakazuje lokalizację takich zakładów w bezpiecznej odległości od obszarów otulin. Nie jest możliwym realizacja postulatu lokalizacji w bezpiecznej odległości **od**, jeżeli lokalizacja następuje **na** obszarze otuliny.

Organ dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidywanej ilość ścieków bytowych produkowanych przez przedsięwzięcie, głównie ze względu na zaniżenie normy zużycia wody przez pracowników zatrudnionych do tzw. prac czystych, gdyż zgodnie z pkt. 43 ujętym w Tabeli 4 stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie określenia przeciętnych norm

zużycia wody, na 1 pracownika zatrudnionego w zakładzie pracy, w którym wymagane jest stosowanie natrysków albo przy pracach szczególnie brudzących lub ze środkami toksycznymi norma nie wynosi 15 dm³/j.o. x dobę, lecz 60 dm³ lub 90 dm³. W związku z powyższym wszystkie wyliczenia dotyczące przewidywanej ilości ścieków wytwarzanych na terenie inwestycji są błędne.

Organ nie uwzględnił zanieczyszczenia wód opadowych powstających na terenie dachu hali ze względu na lokalizację na dachu wentylatorów, co w konsekwencji doprowadzić musi do zanieczyszczenia wód podziemnych w związku z odprowadzaniem wód opadowych i roztopowych bez podczyszczenia do wymaganych parametrów określonych w Rozporządzeniu Ministra Budownictwa w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych z dnia 14 lipca 2006 r. (Dz.U. z 2006 r. Nr 136, poz. 964).

W dokumentacji i wydanej decyzji występują sprzeczne ustalenia dotyczące sposobu zagospodarowania ścieków z utrzymania czystości pomieszczeń. Z jednej strony znajdujemy stwierdzenia, że ścieki z utrzymania czystości pomieszczeń odprowadzane będą systemem wewnętrznej kanalizacji łącznie ze ściekami bytowymi do zbiorników bezodpływowych, a drugiej, że woda z mycia posadzek hal produkcyjnych i magazynowych (za pomocą szorowarki czyszcząco-zbierającej) gromadzona będzie do szczelnych, przeznaczonych do tego celu pojemników i przekazywana do unieszkodliwiania odbiorcy odpadów posiadającemu stosowne decyzje administracyjne. Należy także zwrócić uwagę na błędne wyliczenia ilość zużywanej wody i tym samym ilości ścieków powstających z utrzymania czystości pomieszczeń.

Podkreślić należy, iż RDOŚ w Poznaniu, wydając postanowienie z dnia 27 stycznia 2014 r. oparł się na przedstawionej przez inwestora w ramach prowadzonego postępowania nielegalnie wykonanej dokumentacji: Dokumentacja Hydrogeologiczna dotycząca warunków gruntowo-wodnych lokalizacji inwestycji BROS w Janikowie (...) opracowana przez mg Bogusława Hałuszczaka – dokumentacja nie spełniała wymogów określonych przepisami prawa.

Organ nie ustosunkował się do wszystkich uwag złożonych przez Stowarzyszenie LEN w piśmie z dnia 25 kwietnia 2014 r.

Organ nie uwzględnił i nie odniósł się do wniosku Stowarzyszenia o weryfikację przekazanych przez inwestora kart charakterystyki z danymi dotyczącymi surowców i produktów, które mają być produkowane oraz magazynowane w hali (dane odnośnie ilości produktów zostały utajnione). Stowarzyszenie wnosiło też o dokonanie weryfikacji przedstawionych przez inwestora kart charakterystyki z kartami charakterystyki dostarczonymi przez inwestora do Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych w ramach procesu rejestracji, w którego efekcie inwestor uzyskał pozwolenie na obrót produktami biobójczymi, albowiem z posiadanych danych wynika, że przedstawione w ramach postępowania środowiskowego przez inwestora karty charakterystyki produktów i surowców nie są tożsame z kartami

złożonymi w procesie rejestracji. Stowarzyszenie wniosło o zobowiązanie inwestora do przedstawienia kart charakterystyki produktów i surowców potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych. Żaden z powyższych wniosków nie został uwzględniony, a organ nie odniósł się do nich w wydanej decyzji, jak i uzasadnieniu do decyzji.

Ad. 8.

Organ wydając decyzję dokonał błędnej kwalifikacji przedsięwzięcia wg przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Organ zaliczył przedsięwzięcie wyłącznie do przedsięwzięć określonych w § 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 52 lit. a ww. rozporządzenia, pomijając całkowicie kwestię długości dróg wewnętrznych, które mają być wykonane w ramach przedsięwzięcia, jak i powierzchnię użytkową parkingów wraz z towarzyszącą im infrastrukturą. Ze względu na pominięcie powyższego stanu faktycznego, w przedmiotowym zakresie nie przeprowadzono analizy oddziaływania ww. obiektów na środowisko. Organ II instancji dokonał błędnych ustaleń, gdyż uznał, że „parametry dróg wewnętrznych i parkingu nie przekraczają wartości progowych z ww. rozporządzenia”, co nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Inwestor na wniosek organu I instancji wskazał w piśmie z dnia 16 listopada 2012 r., że powierzchnia parkingów wyniesie 0,333 ha, a długość dróg wewnętrznych 1,185 km, co oznacza, że przedsięwzięcie powinno dodatkowo zostać zaklasyfikowane do przedsięwzięć wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 56a oraz pkt 60 ww. rozporządzenia.

W związku z argumentami przytoczonymi w pkt 4-9 oraz w sytuacji nie uwzględnienia wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji organu I instancji, powyższym wnosimy o uchylenie wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 12 maja 2014 r. w całości i umorzenie postępowania przeprowadzonego w I instancji w całości.

Na podstawie art. 106 par. 3 p.p.s.a. wnosi się o dopuszczenie uzupełniającego dowodu z dokumentów: „Opinii naukowej dotyczącej szkodliwego oddziaływania związków chemicznych-toksycznych w planowanej inwestycji firmy Bros na terenie otuliny Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka w miejscowości Janikowo” sporządzonej przez prof. zw. dr hab. Jerzego Siepaka oraz odpowiedzi z dnia 15 maja 2012 r. Dyrektora Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Wielkopolskiego, w związku błędnym ustaleniem przez organ II instancji (wyrażony na str. 7 decyzji), że w toku sprawy nie pojawiły się żadne argumenty, które uprawdopodobniłyby negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a które to dokumenty były przedstawiane przez stronę społeczną m.in. w trakcie zorganizowanych przez organ I instancji otwartych rozpraw administracyjnych. W opinii prof. Siepaka wskazano dobitnie, że „**lokalizacja tej**

inwestycji jest nie do zaakceptowania z naukowego punktu widzenia”, a w odpowiedzi Dyrektora ZPKWW, że „lokalizacja przedsięwzięcia firmy Bros na ww. działkach, stanowi zagrożenie dla środowiska w kontekście utraty walorów krajobrazowych i kulturowych tych terenów, a zniszczone przez lokalizację budynków magazynowych i produkcyjnych naturalne ukształtowanie terenu jest bezpowrotne – nie należy do odnawialnych zasobów naturalnych”.

Na marginesie powołanych powyżej zarzutów, skarżący pragnie podkreślić, że wydanie kwestionowanej decyzji jest jednym z elementów procesu inwestycyjnego, który nigdy nie powinien mieć miejsca. Na rubieżach Gminy Swarzędz powstaje fabryka chemikaliów od początku budząca zdecydowany sprzeciw społeczności lokalnej. Absurdalne jest usytuowanie inwestycji w otulinie parku krajobrazowego i co znamienne na nieruchomości, która formalnie należy do Gminy Swarzędz, ale graniczy bezpośrednio z zamieszkałymi obszarami wsi Kicin – o wciąż rolniczym charakterze i z potencjałem krajobrazowym. Do realizacji inwestycji doszło dzięki działaniom, które jednoznacznie zostały uznane przez WSA w Poznaniu za działania mające na celu obejście prawa. Kontrowersyjna lokalizacja została ustalona bez udziału rzeczywistych sąsiadów zakładu – mieszkańców Kicina, bez konsultacji z Gminą Czerwonak. Rzeczywiste sąsiedztwo zostało pominięte na skutek wydzielenia przez Gminę Swarzędz wąskiego pasa drogi gruntowej, co w prawidłowy sposób ocenione zostało przez WSA w Poznaniu (wyrok z dnia 5 grudnia 2014 r. sygn. II SA/Po 342/14) jako obejście prawa.

Powyższe okoliczności nie mają bezpośredniego wpływu na przedmiotowe postępowanie, ale wskazać należy, że wskutek dotychczasowych działań zdecydowanie nadszarpnięte zostało zaufanie obywateli do organów administracji publicznej, obowiązek działania w interesie obywateli uczyniono iluzorycznym. Skarżący stoi na stanowisku, że oczywiście każda decyzja administracyjna winna zostać wydana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, ale wymóg ten nabiera szczególnego znaczenia w okoliczność faktycznych sprawy. Nie sposób przejść do porządku dziennego nad uchybieniami organów I i II instancji wskazanymi w *petitum*.

Z poważaniem

Andrzej Majchrzak
Prezes Zarządu

Załączniki:

- wydruk z CIKRS KRS Stowarzyszenia LEN
- Opinia naukowa dotycząca szkodliwego oddziaływania związków chemicznych-toksycznych w planowanej inwestycji firmy Bros na terenie otuliny Parku Krajobrazowego Puszcza Zielonka w miejscowości Janikowo” sporządzona przez prof. zw. dr hab. Jerzego Siepaka
- odpowiedź z dnia 15 maja 2012 r. Dyrektora Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Wielkopolskiego